

Ilmestyskirja 12

Ilm. 10:1-11:6

Olemme tässä Alusta alkaen -ohjelmassa selittämässä Ilmestyskirjaa. Viimeksi kuulin siitä, kuinka seitsemän enkeliä valmistautui puhaltamaan trumpetteihinsa. Jokaisen trumpetinpuhalluksen jälkeen maan päällä tapahtui jokin suuri katastrofi. Kuuden puhallus sai aikaan sen, että Eufrat –virran rannalta päästettiin irti neljä enkeliä, joilla oli mukanaan 200 000 000 ratsumiestä. He tappoivat kolmanneksen maailman ihmisistä.

Mutta tästä huolimatta elossa säilyneet ihmiset eivät tehneet parannustaan. He palvoivat edelleen epäjumalia, eivät luopuneet murhatöistään, taioistaan eivätkä siveettömästä elämästään.

Tässä kohden Ilmestyskirjaa lukija odottaisi, että nyt seitsemäs enkeli puhaltaa trumpettiinsa ja koittaa lopullinen tuomio. Mutta niin ei käykään, vaan seuraa rauhallisempi jakso, joka päättyy siihen, että maan päälle ilmaantuu kaksi ”todistajaa”, jotka saarnaavat ihmisille Jumalan sanaa. Sitä ennen on kuitenkin jakso, joka kertoo ihmeellisestä kirjakääröstä.

Arkkienkeli ja avattu kirjakäärö

Sitten näin taas uuden, mahtavan enkelin, joka tuli alas taivaasta. Hänellä oli pukunaan pilvi ja hänen päänsä päällä oli sateenkaari, hänen kasvonsa olivat kuin aurinko ja hänen jalkansa kuin tulipatsaat, ja kädessään hänellä oli pieni avattu kirjakäärö. Hän laski oikean jalkansa meren päälle, vasemman maalle ja huusi kovalla äänellä, niin kuin leijona olisi ärjynyt (Ilm. 10:1-3).

Kyseessä oli ilmeisesti edellisiä enkeleitä mahtavampi enkeli. Varmaan joku arkkienkeli, jonka ulkomuoto muistuttaa sitä, millaisena Johannes kirjansa alussa kuvasi Kristuksen: ”Hänen kasvonsa olivat kuin aurinko”. Tämän enkelin vallasta puhuu myös se, että hän laski toisen jalkansa maan ja toisen meren päälle. Ilmeisesti tämä kaikki puhuu siitä, että enkeli toimi Jumalan antamin valtuuksin. Siksi hän oli osallinen Jumalan kunniaa ja vallasta maan ja meren, koko maailman yli.

Enkelillä oli kädessään avattu kirjakäärö. Kommentoimme mukaan kyseessä on sama kirjakäärö, joka oli luvussa viisi sinetöity seitsemällä sinetillä. Kenelläkään muulla kuin Kristuksella eli ”teurastetulla Karitsalla” ei ollut valtaa avata noita sinettejä. Mutta hän avasi ne yhden kerrallaan (Ilm. 5:1- 8:5).

Nyt luvussa 10 puhutaan tuosta samasta kirjakääröstä, joka nyt siis on avattu. Ideana on, että Johannes saa tiedon siitä, mitä kirjakäärö pitää sisällään.

Seitsemänn ukkosta jylisevät salattuja asioita

Hänen huudettuaan puhui seitsemän ukkosta jylisevällä äänellä. Kun nämä seitsemän ukkosta olivat jylisten puhuneet, minä rupesin kirjoittamaan, mutta silloin kuulin taivaasta äänen, joka sanoi: »Sulje sinetillä se, mitä seitsemän ukkosta puhuivat, älä kirjoita sitä muistiin.» (Ilm. 10:3-5)

Mitä ovat nuo ”seitsemän ukkosta”, jotka puhuvat jylisevällä äänellä? Ne ovat ilmeisesti jotain taivaallisia voimia, jotka ovat Jumalan luona. Onko ehkä kyse niistä ”seitsemästä hengestä”, jotka olivat Ilmestyskirjan luvun 4 jakeen 5 mukaan Jumalan valtaistuimen edessä?

Joka tapauksessa nuo seitsemän taivaallista uskkosta tai voimaa puhuivat salattuja asioita, joita Johanneksen ei ollut lupa edes kirjoittaa muistiin. Joissain Ilmestyskirjan kohdissa puhutaan siitä, että sen sisältö on sinetöity ja se aukaistaisiin vasta lopun aikoina. Eli vasta silloin sen salaisuudet olisivat ymmärrettävissä. Mutta nämä seitsemän ukkosta puhuivat vielä salatumpia asioita, sellaisia, että niitä ei ollut lupa lainkaan kirjoittaa muistiin.

Arkkienkeli vannoo

Enkeli, jonka näin seisovan meren ja maan päällä, kohotti oikean kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen nimeensä, joka elää aina ja ikuisesti, hänen, joka on luonut taivaan, maan ja meren ja kaiken mitä niissä on. Hän vannoi: »Aika on lopussa. Kun tulee päivä, jolloin seitsemäs enkeli kohottaa torvensa ja puhaltaa, on Jumalan salattu suunnitelma viety päätökseen, sen mukaisesti kuin hän on palvelijoilleen profeetoille ilmoittanut.» (Ilm. 10:6-8)

Jeesus kielsi vannomisen ja sanoi, että jos vakuuttaa jotain on vaan sanottava ”kyllä, kyllä” tai jos kieltää jotain on sanottava ”ei”, ”ei”, ilman sen kummenpia vannomisia (Matt. 5:33-37). Tämä johtui varmaan ainakin osittain siitä, että itämailla oli ja ilmeisesti edelleen on tapana vannoa vähän joka välissä. (Tästähän on suomen kieleenkin ainakin pääkaupunkiseudulla tullut ”mä vannon”, joka on käännös arabian vannomista tarkoittavasta sanasta, jota jotkut maahanmuuttajanuoret toistelevat). Toinen syy, että ainakaan taivaan nimeen, tai Jerusalemin tai oman päänsä nimeen ei Jeesuksen mukaan saa vannoa, sillä ihmisellä ei ole näihin mitään valtaa.

Mutta tuo mahtava ylienkeli vannoi Jumlaan nimeen ihan oikeutetusti. Hän oli Jumalan sanansaattaja ja Jumala oli antanut hänelle oikeuden vakuuttaa puheensa totuus hänen kauttaan vannotulla valalla.

Mitä enkeli sitten vannoi? Kommentaarin mukaan teksti kuuluisi vapaasti käännettynä jotenkin näin:

”Odotuksen aika tulee päättymään, kun seitsemäs enkeli puhaltaa trumpettiinsa. Silloin Jumalan salattu suunnitelma on viety päätökseen. Tämä lupaus vahvistaa sen, mitä Jumala on luvannut palvelijoilleen profeetoille.”

Eli enkelin ideana oli vastata siihen kysymykseen, jonka Jumalan alttarin luona olleet kristittyjen marttyyrien sielut häneltä vaati kysyivät: ”Kuinka kauan kestää, Valtias, sinä Pyhä ja Tosi, ennen kuin lausut tuomiosi ja kostat meidän veremme maan asukkaille?» (Ilm. 6:10). Enkeli vannoi Jumalan nimissä, että heidän odotuksensa aika tulisi päättymään. Jumala toteuttaisi suunnitelmansa, ja silloin myös marttyyrien odotus päättyisi. Enkeli ei kuitenkaan kerro, että milloin tämä tapahtuu. Se tapahtuu kyllä, ihan niin kuin profeetoille on luvattu. Siitä voimme olla täysin varmoja, vaikka meille ei kerrotakaan sen tapahtumisen aikaa.

Johannes syö kirjakäärön

Ääni, jonka olin taivaasta kuullut, puhui minulle uudestaan: »Mene tuon enkelin luo, joka seisoo meren ja maan päällä, ja ota avattu kirjakäärö, joka hänellä on kädessään.» Minä menin enkelin luo ja pyysin häntä antamaan käärön minulle. Hän vastasi: »Ota ja syö se. Se karvastelee vatsassasi, mutta suussasi se maistuu makealta kuin hunaja.» Minä otin käärön enkelin kädestä ja söin sen. Se maistui suussani makealta kuin hunaja, mutta kun olin sen syönyt, alkoi vatsaani karvastella. Minulle sanottiin: »Vieläkin sinun tulee ennustaa, miten käy maailman kansoille, maille, kielille ja kuninkaille.» (Ilm. 10:9-11).

Tästä on ensinnäkin huomattava, että kuvaus Johanneksen syömästä kirjakääröstä on samankaltainen kuin mitä Vanhassa testamentissa kerrotaan profeetta Hesekielistä. Hänen nimeään kantavan kirjan luvussa 3 sanotaan näin:

Ja hän sanoi minulle: "Ihmislapsi, syö, minkä tässä saat; syö tämä kirjakäärö, mene ja puhu Israelin heimolle". Niin minä avasin suuni, ja hän antoi tämän kirjakäärön minun syödäkseni. Ja hän sanoi minulle: "Ihmislapsi, ravitse vatsasi ja täytä sisälmyksesi tällä kirjakääröllä, jonka minä sinulle annan". Niin minä söin, ja se oli minun suussani makea kuin hunaja. Ja hän sanoi minulle: "Ihmislapsi, mene nyt Israelin heimon tykö ja puhu heille minun sanani (Hes. 3:1-4)

Mitä se tahtoo sanoa, että Johanneksen söi kirjakäärön? No ainakin sitä, että hän oli saamansa näyn ja sen sanoman vastaanottaja, ei sen keksijä tai kirjoittaja. Se tarkoittaa, että Johannes halusi hänen tekstinsä lukijoiden ottavan sen vastaan itsensä Jumalan sanomana heille. Hänen kirjoittamansa Ilmestyskirja oli yhtä aito jumalallinen sanoma kuin vaikkapa profeetta Hesekielin kirja.

Entä mitä se tarkoittaa, että kirjakäärö maistui suussa makealta, mutta karvasteli vatsassa? Luultavasti jotain sellaista, että sen varsinainen sisältö oli ihana ja makea, nimittäin Jumalan valtakunnan tuleminen ihmisten keskuuteen. Mutta samalla se toisaalta oli karvas ja

ahdistava. Saarnasihän ilmestys siitä, että ennen Jumalan valtakunnan tuloa oli oleva paljon hävitystä ja vainoa, ahdistusta ja kuolemaa.

Johanneksen saama ilmestys eroaa Hesekielin saamasta tehtävästä siinä, että se koskee monia kansoja ja niiden kuninkaita, monia maita ja kieliä. Hesekielin saama tehtävä sen sijaan koski lähinnä Israelin kansaa.

Johanneksen sanoman ”kainsainvälisyys” näkyy siinä, että sen mukaan lopullinen pelastus koskee ihmisiä kaikista kansoista, kielistä ja kansanheimoista. Toisaalta samaa voi sanoa myös siitä, että monet eri kansat ja valtakunnat vastustavat Jumalaa ja Karitsaa ja vainoavat kristittyjä. Mutta siitä huolimatta lopullisessa pelastuksessa eli ”Uudessa Jerusalemissa” tulee olemaan monia kansoja ja monien eri kulttuurien parhaat saavutukset tuodaan sinne:

Kansat kulkevat sen valossa, ja maailman kuninkaat tuovat sinne mahtinsa kaiken loiston. - - Kaikki kansojen kalleudet ja ihanuudet tuodaan sinne (Ilm. 21:24,26).

Kristillinen seurakunta

Kun Ilmestyskirja jatkuu luvusta 11, niin ilmeisesti ideana on, että siinä kuvataan sitä, mikä on tuon Johanneksen syömän kirjakäärön sanoma ja sisältö.

Sitten minulle annettiin mittakeppi, joka oli kuin sauva, ja minulle sanottiin: »Mene mittaamaan Jumalan temppeli ja alttari ja laske ne, jotka siellä rukoilevat. Temppelin ulompaa esipihaa älä kuitenkaan lue mukaan, jätä se mittaamatta, sillä se on annettu vieraiden kansojen haltuun. Ne polkevat pyhää kaupunkia neljänkymmenen kahden kuukauden ajan (Ilm. 11:1-2).

Täytyy taas sanoa, että kyllä on vaikeasti ymmärrettävää tämä Ilmestyskirja. Kommentaarin avulla sain kuitenkin selville, että tällainen puhe temppelistä ja sen mittaamisesta viittaa kristilliseen seurakuntaan. Se on Jumalan temppeli. Jerusalemin temppeli oli Ilmestyskirjan aikoihin jo tuhottu, eikä kyse voi olla sen mittailemisesta, vaan uskovien seurakunnan.

Se, että temppelin ulompi esipiha jätettiin mittaamatta ja että se oli annettu vieraiden kansojen haltuun poljettavaksi 42 kuukauden ajaksi, viitanee siihen, että kristillinen seurakunta joutuu täällä maan päällä kärsimaan vainoa ja painostusta.

Mutta se ei ole ainoa merkille pantava asia. Vielä tärkeämpää olisi se, että todistus Kristuksesta jatkuu, vaikka pakanat krisittyjä ahdistavatkin. Siitä kertoo jakso kahdesta salaperäisestä todistajasta.

»Minä annan kahdelle todistajalleni tehtäväksi julistaa sanaani säkkivaatteeseen pukeutuneina tuhat kaksisataakuusikymmentä päivää.» Nämä todistajat ovat ne kaksi oliivipuuta ja kaksi lampunjalkaa, jotka seisovat maan Herran edessä. Jos

joku aikoo tehdä heille pahaa, heidän suustaan lähtee tuli, joka nielee heidän vihollisensa. Näin on kuoleva jokainen, joka aikoo heille pahaa. Heillä on valta sulkea taivas, niin ettei tule sadetta koko sinä aikana, jona he sanaa julistavat. Heillä on myös valta muuttaa vedet vereksi ja piinata maata kaikenlaisilla vitsauksilla niin usein kuin haluavat (Ilm. 11:3-6)

Keitä tässä tarkoitetaan? Kirkkohistoria on täynnä arvailuja. Esimerkiksi Luther ja Melanchton ovat saaneet ääniä, koska he olivat väkeviä evankeliumin julistajia. Ongelmana tällaisissa tulkinnoissa on kuitenkin se, että Ilmestyskirjan kuvaus kahdesta todistajasta ei sovi kehenkään kirkkohistorian hahmoon.

Paljon todennäköisempää on, että jälleen on kyse apokalyptisestä eli ilmestyskirjallisuuden vertauskuvallisesta kielestä. Kun tämä tajutaan, havaitaan, että ”kaksi todistajaa” ovat vertauskuva kristillisestä seurakunnasta. Juuri siitähän edellä puhuttiin, kohdassa, jossa Johannekselle annettiin tehtäväksi mitata Jumalan temppeli eli uskova seurakunta.

Ensi jaksossa jatkamme tästä ja osoitamme, miksi tällainen tulkinta on perusteltu.